

είσαι
πελάτης?
είσαι
συνέννοχος.

είμαι ξένη
με ποιο δικαίωμα
με πουλās
και με αγοράζεις?
αν ήμουν
η κόρη σου?
αν ήμουν
η αδερφή σου?

Ονομάζομαι Νάταλη και είμαι 25 χρονών. Γεννήθηκα στη Μολδαβία.

Το ιστορικό μου

Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, οι κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες στη Μολδαβία έγιναν αβάστακτες. Η πλειοψηφία των πολιτών ζούσαν κάτω από το όριο της φτώχιας. Οι προοπτικές για ένα καλύτερο μέλλον για τους νέους ανθρώπους ήταν ανύπαρκτες. Το να βρεις δουλειά ήταν ένα όνειρο. Το να ζεις μια κανονική ζωή είχε γίνει έμμονη ιδέα.

Μόλις είχα τελειώσει το Λύκειο και ήθελα να σπουδάσω. Οι γονείς μου δεν είχαν τα οικονομικά μέσα για να με βοηθήσουν να συνεχίσω τη μόρφωσή μου. Έπρεπε να δράσω μόνη μου.

Είχα μια γειτόνισσα λίγα χρόνια μεγαλύτερή μου. Ήξερα ότι εργαζόταν στην Κύπρο για έξι μήνες, μετά ερχόταν στη Μολδαβία για την υπόλοιπη χρονιά και μετά επέστρεφε και πάλι στην Κύπρο. Μου άρεσε ο τρόπος ζωής της – φαινόταν χαρούμενη και ανεξάρτητη, είχε δικό της διαμέρισμα και κατάφερε να το φτιάξει. Προσφέρθηκε να με βοηθήσει να βρω δουλειά στην Κύπρο. Μου είπε ότι η δουλειά ήταν να χορεύω σε ένα νυκτερινό κέντρο και να ψυχαγωγώ πελάτες και ότι θα έπαιρνα προμήθεια για κάθε ποτό που θα έπιναν μαζί μου. Της είπα ότι το όνειρό μου είναι να σπουδάσω. Μου είπε ότι από μένα εξαρτιόταν και ότι θα μπορούσα να δουλεύω και να σπουδάζω ταυτόχρονα. Ακουγόταν καλή ευκαιρία και αποφάσισα να δοκιμάσω.

Δεν άρεσε στους γονείς μου η απόφασή μου. Πίστευαν ότι ήμουν πολύ μικρή για να πάω στο εξωτερικό. Για μένα ήταν ζήτημα ζωής ή θανάτου, επιτυχίας ή αποτυχίας. Το να μείνω στη Μολδαβία ισοδυναμούσε με θάνατο – τίποτα δεν υπήρχε εκεί εκτός φτώχια. Πίστευα ότι δεν είχα τίποτα να χάσω. Στο κάτω κάτω αν δεν πήγαιναν καλά τα πράγματα στην Κύπρο μπορούσα πάντοτε να επιστρέψω σπίτι. Παρά τις διαμαρτυρίες των γονιών μου προχώρησα στις προετοιμασίες για να φύγω.

Η γειτόνισσά μου έκανε τις απαραίτητες διευθετήσεις για να βγάλω διαβατήριο και βίζα και σε λίγους μήνες έφθασα στη Λάρνακα.

Ήξερα ότι θα με παραλάμβαναν στο αεροδρόμιο. Διερωτόμουν πώς θα ήταν αυτός που θα ερχόταν και πού θα με έπαιρνε. Αγωνιούσα και άρχισα να αισθάνομαι χαμένη γιατί δεν είχα λεφτά και πουθενά να μείνω και δεν ήξερα κανένα σε αυτή τη νέα χώρα.

Ανάμεσα στους ανθρώπους στο αεροδρόμιο πρόσεξα έναν άντρα. Ήταν πολύ χοντρός και άσχημος, σαν να ήταν βρώμικος και άρχισα να εύχομαι να μην είναι αυτός ο σύνδεσμός μου. Μα οι φόβοι μου επαληθεύτηκαν... Πανικοβλήθηκα. Προς στιγμή σκέφτηκα να το βάλω στα πόδια αλλά για πού; Δεν είχα επιλογή και τον ακολούθησα στο αυτοκίνητο. Έτρεμα από τον φόβο μου όλη τη διαδρομή προς τη Λευκωσία και άρχισα να έχω την αίσθηση ότι είχα εμπλακεί μέσα σε μια από αυτές τις ιστορίες που άκουσα τόσες πολλές φορές στη Μολδαβία...

Μας έβαλαν στο διαμέρισμα μαζί με άλλα οκτώ κορίτσια. Ήταν από διάφορες χώρες: Μολδαβία, Ουκρανία, Ουζμπεκιστάν, Μαρόκο, Τυνησία και Ρωσία. Σύντομα έμαθα ότι η δουλειά μου ήταν να κάνω σεξ με πελάτες και ότι δεν μπορούσα να αρνηθώ. Και ότι έπρεπε να ακολουθώ όλους τους «κανόνες» αλλιώς «θα έμπλεκα άσχημα».

Στο καμπαρέ

Η ζωή στο καμπαρέ ήταν ένας εφιάλτης, ήταν μια κόλαση χωρίς διέξοδο.

Ο ιδιοκτήτης του καμπαρέ, το αφεντικό, ήταν περίπου 65 χρονών. Όλη την ώρα ήταν στο γραφείο του μπροστά από τις κάμερες που έδειχναν τι γίνεται μέσα στο καμπαρέ. Εάν παρουσιάζονταν προβλήματα επενέβαινε. Προσπαθούσε να παίξει τον ρόλο της μορφής του πατέρα σε μας. Μας υποσχότανε ότι αν ήμασταν «καλά κορίτσια», θα μας βοηθούσε να παντρευτούμε, θα μας βοηθούσε να πάρμε πανεπιστήμιο αν το επιθυμούσαμε ή θα μας έβρισκε μια άλλη δουλειά. Συχνά μας έβαζε τις φωνές. Μας έβαζε να τσακωθούμε η μια με την άλλη. Έκανε φιλενάδα του μια από εμάς και θα έβαζε μια άλλη να δημιουργεί ζήλια και καχυποψία μεταξύ μας.

Η εργασία μας άρχιζε το βράδυ. Εάν το αφεντικό δεν μας κανόνιζε πελάτες από τις 6 μ.μ. τότε αρχίζαμε τη δουλειά στο καμπαρέ στις 8 μ.μ. Περπατούσαμε ως εκεί ή μερικές φορές ένα αυτοκίνητο με φρουρό μας έπαιρνε.

Τα ρούχα της εργασίας μας ήταν στο καμπαρέ και θα αλλάζαμε εκεί. Ήταν μόνο εσώρουχα και ένα διαφανές φόρεμα – ήμασταν σχεδόν γυμνές. Στις 9 το βράδυ ήμασταν κάτω στο κλαμπ και καθόμασταν και πίναμε ένα ποτήρι κοκτέιλ. Δικαιούμασταν μόνο ένα ποτήρι αλκοόλ. Τα κορίτσια όμως αγόραζαν μπουκάλια ποτό και έπιναν κρυφά. Μερικές έπιναν πολύ για να μπορούν να αντέξουν ψυχολογικά τη δουλειά που έπρεπε να κάνουν. Αν τις έπιαναν τους έβαζαν τις φωνές και κάποιες φορές τους έκοβαν από τον μισθό τους. Κερδίζαμε 300 λίρες τον μήνα και επιπλέον 30 λίρες για κάθε πελάτη.

Το show άρχιζε τα μεσάνυκτα. Τότε έπρεπε να χορεύουμε γυμνόστηθες, η μία από εμάς κάθε φορά. Εκείνη την ώρα άρχιζαν να έρχονται οι πελάτες και ο φρουρός μας έσπρωχνε, μία μία, για να καθίσουμε δίπλα στον πελάτη μέχρι να διαλέξει μία από εμάς. Ο πελάτης πλήρωνε τον φρουρό ένα ποσό και αυτός διέταζε το κορίτσι να πάει να αλλάξει ρούχα για να φύγει με τον πελάτη. Σε δυο ώρες έπρεπε να επιστρέψει πάλι, να χορέψει, να καθίσει δίπλα στον επόμενο πελάτη, να την επιλέξουν, να πάει μαζί τους και έτσι συνεχιζόταν η δουλειά. Αν ήμασταν τυχερές δεν είχε πελάτες αλλά αν έρχονταν δεν μπορούσαμε να αρνηθούμε άσχετα αν ήμασταν κουρασμένες ή με την περίοδό μας. Εάν ο πελάτης έκανε παράπονο ή δεν ήταν ευχαριστημένος με το κορίτσι, δεν θα πληρωνόταν και το αφεντικό θα της έβαζε τις φωνές. Στις 5 το πρωί έκλεινε το καμπαρέ και επιστρέφαμε σπίτι για ύπνο, εκτός εάν εκείνη την ώρα ένας πελάτης αποφάσιζε να πάρει μαζί του ένα κορίτσι. Ακόμη και αν οι εργάσιμες ώρες είχαν τελειώσει ήταν αναγκασμένη να πάει μαζί του.

Κάποιες φορές οι πελάτες έκλειναν κορίτσι για το πρωί ή για το μεσημέρι. Ο φρουρός μας ειδοποιούσε μισή ώρα νωρίτερα ότι θα έπρεπε να πάρμε. Βέβαιι μερικές φορές μας έδινε και λιγότερη ώρα για να ετοιμαστούμε. Είχαμε ένα ή δυο πελάτες την ημέρα. Το βράδυ έπρεπε να είμαστε έτοιμες πάλι για τη δουλειά στο καμπαρέ. Δεν είχαμε ώρα για ξεκούραση, ποτέ δεν χορταίναμε ύπνο, δεν τρώγαμε κανονικά. Έπρεπε να είμαστε έτοιμες κάθε στιγμή για να πάρμε

με πελάτες. Μας χρησιμοποιούσαν σαν μηχανές...

Μας φρουρούσαν 24 ώρες το εικοσιτετράωρο. Εάν θα φεύγαμε από το διαμέρισμα για ψώνια ή απλά για να βγούμε λίγο έξω, έπρεπε να ζητήσουμε άδεια από το αφεντικό και να ενημερώσουμε τον φρουρό. Μας έδιναν μια ώρα κάθε φορά. Εάν αργούσαμε μας έβαζαν τις φωνές. Το σπίτι μας ήταν σαν φυλακή. Στην είσοδο του κτιρίου είχε κάμερα που κατέγραφε ποιος έμπαινε μέσα και πότε. Το αφεντικό ήταν σε θέση να ξέρει την κάθε μας κίνηση. Προσπαθούσαμε να συμμορφωνόμαστε με τους κανόνες γιατί δεν ξέραμε τι τιμωρία μας περίμενε.

Ποιον να εμπιστευτώ;

Πολλοί με ρώτησαν γιατί δεν προσπάθησα να δραπετεύσω από το καμπαρέ. Ναι, θα μπορούσαμε να το βάλουμε στα πόδια, μα δεν ξέραμε πού να πάμε. Ποιον να εμπιστευτούμε;

Το αφεντικό μας είπε ότι ακόμη και αν δείχναμε στεναχωρημένες θα μας έβαζε στο stop list και θα πηγαίναμε φυλακή. Μας έπεισαν ότι το αφεντικό είχε καλές σχέσεις με την αστυνομία και αν προσπαθούσαμε να ζητήσουμε βοήθεια από τις αρχές, θα το μάθαινε και θα μπλέκαμε άσκημα. Το πιστεύαμε αυτό γιατί όταν η αστυνομία ερχόταν στο καμπαρέ πήγαιναν κατ' ευθείαν στο γραφείο του αφεντικού. Συνήθως δεν μας μιλούσαν καθόλου. Θυμάμαι μια φορά ήρθε η αστυνομία στο καμπαρέ και ζήτησε από το κάθε κορίτσι να δείξει τα χαρτιά της. Μας ρώτησαν, μπροστά στο αφεντικό, εάν ήμασταν ευχαριστημένες από τις δουλειές μας. Ικανοποιημένοι από τις (προφανώς) θετικές μας απαντήσεις, έφυγαν. Φοβόμασταν την αστυνομία. Πιστεύαμε ότι οι αρχές θα υποστήριζαν τα συμφέροντα του αφεντικού και όχι τα δικά μας.

Δεν είχαμε κανένα λόγο να εμπιστευόμαστε ούτε τους πελάτες μας. Οι περισσότεροι είτε ήταν τακτικοί πελάτες είτε φίλοι του αφεντικού. Μερικοί προσποιούνταν ότι μας λυπόταν, αλλά στην τελική δεν τους ένοιαζε. Μας χρησιμοποιούσαν ως εμπορεύματα για τα οποία πλήρωσαν και μπορούσαν να κάνουν μαζί τους ότι ήθελαν. Μερικοί ήταν επικίνδυνοι, ιδιαίτερα αυτοί μεταξύ 30 και 40 χρονών. Έπαιρναν ναρκωτικά και προσπαθούσαν να τα βάλουν μέσα στα ποτά μας την ώρα που κάναμε μπάνιο.

Θυμάμαι μια μέρα κατάρρευσα μπροστά σε ένα πελάτη που ήδη ήξερα. Άρχισα να κλαίω, να ζητώ βοήθεια, να εκλιπαρώ και να εξηγώ ότι δεν μπορούσα να συνεχίσω τη δουλειά στο καμπαρέ. Περίμενε μέχρι να σταματήσω να κλαίω και μετά με έριξε στο κρεβάτι...

Η διάσωση

Η ζωή μου άλλαξε τον Φεβρουάριο του 2007. Η αστυνομία έκανε επιδρομή στο κλαμπ και ανακάλυψε ότι γίνονταν πολύ περισσότερα από απλό χορό. Συνεργάστηκα με την αστυνομία, παρά τις απειλές του αφεντικού και τις απόπειρες να με δωροδοκήσουν για να μην καταθέσω εναντίον του στο δικαστήριο. Μερικές κοπέλες δεν άντεξαν την πίεση και ήρθαν σε συμφωνία με το αφεντικό. Πιθανόν να εργάζονται ακόμη στα καμπαρέ. Υπάρχουν εκατοντάδες κοπέλες που είναι σκλάβες στα καμπαρέ, μα μόνο λίγες καταφέρνουν να δραπετεύσουν ή να διασωθούν

Στο δικαστήριο

Έμαθα ότι για να μπορέσει κανείς να καταθέσει σαν μάρτυρας στο δικαστήριο πρέπει να είναι πολύ δυνατός. Το να σταθείς στο δικαστήριο και να διηγηθείς με λεπτομέρειες προσωπικές εμπειρίες που έζησες στο καμπαρέ μπροστά σε όλους και ιδίως μπροστά στο πρώην αφεντικό σου και τους ανθρώπους του δεν είναι εύκολη υπόθεση. Οι περισσότερες κοπέλες δεν μπορούν να το αντιμετωπίσουν.

Δέχτηκα να καταθέσω αλλά ήμουν πολύ αγχωμένη. Φοβόμουν μήπως δεν με πιστέψουν. Ένιωθα ψυχολογικά αδύνατη και φοβόμουν να συναντήσω το πρώην αφεντικό μου από το καμπαρέ και όλους τους υπαλλήλους του. Αλλά ήθελα να τα μάθει όλα αυτά ο κόσμος. Η επιθυμία μου ήταν να τους τιμωρήσω. Δεν φοβόμουν να μιλήσω, στο κάτω κάτω θα έλεγα την αλήθεια, αλλά ανησυχούσα μήπως δεν είχα αρκετή δύναμη για να εκφράσω με λόγια όσα είχα ζήσει.

 Περίμενα για τη δίκη περισσότερο από ένα χρόνο. Μερικές φορές σκεφτόμουν ότι η δίκη δεν θα γινόταν ποτέ. Κάθε μέρα ξυπνούσα με την ελπίδα ότι σήμερα θα ήταν η μεγάλη μέρα η τουλάχιστον ότι θα μάθαινα την ακριβή ημερομηνία της δίκης.

Επιτέλους έφθασε η μέρα και πήγα στο δικαστήριο. Ήταν σαν να ξαναγύριζα στην κόλαση. Το έγκλημα θα αποκαλύπτονταν και θα κέρδιζα, η θα έχανα και οι εγκληματίες θα έμεναν ατιμώρητοι; Η έκβαση κρεμόταν από μια κλωστή, σύμφωνα με την κατάσταση μου...

Με έβαλαν να καθίσω με τέτοιο τρόπο ώστε να έχω απέναντι μου τον πρώην εργοδότη μου και τους φίλους του. Στην αριστερή μεριά κάθονταν οι δικηγόροι τους, στη δεξιά ο δικός μου και στη μέση ο δικαστής. Η δίκη ξεκίνησε και με κάλεσαν να καταθέσω. Δεν ήμουν εγώ η κατηγορούμενη ο πρώην εργοδότης μου ήταν ο κατηγορούμενος. Ήμουν μάρτυς κατηγορίας της Κυβέρνησης.

Παρόλα αυτά, οι δικηγόροι των κατηγορουμένων, που η δουλειά τους ήταν να αποδείξουν την αθωότητα τους, χρησιμοποιούσαν διάφορα τεχνάσματα για να με παγιδέψουν και να με κάνουν να νοιώσω ότι εγώ ήμουν η ένοχη. Προσπάθησαν να με πείσουν, και ιδίως το δικαστήριο, ότι είχα γίνει πόρνη με τη θέληση μου. Μου ζητούσαν να κοιτάζω το πρώην αφεντικό μου ενώ απαντούσα στις ερωτήσεις τους. Απευθύνονταν σε μένα χρησιμοποιώντας εξευτελιστικά ονόματα. Με αποκάλεσαν δαίμονα, είπαν ότι δεν πίστευα στο Θεό και ότι όλη η κατάθεση μου ήταν ένα ψέμα. Καθώς με έβριζαν έπρεπε να κρατώ το κεφάλι μου ψηλά για να βλέπουν το πρόσωπο μου. Αυτό γινόταν για να μεγαλώνει η αγωνία μου. Σε κάποιο στάδιο ένοιωσα ότι σκοπός τους ήταν να με καταρρακώσουν ψυχολογικά. Ήταν μια μάχη.

Και στο τέλος έχασα. Πιστεύω ότι κατάφεραν να γυρίσουν την μαρτυρία μου εναντίον μου. Ο δικηγόρος γύριζε με τέτοιο τρόπο τις λέξεις μου ώστε να φαίνομαι στο τέλος εγώ η ένοχη. Ο πρώην εργοδότης μου έφυγε ελεύθερος και όλες οι κατηγορίες απορρίφθηκαν...